

PARAGÁNI PO PADESÁTI LETECH

Byla sobota večer, program v televizi nic moc a tak jsem šel listovat poštou na počítači. Některé mejlíky jsem hned mazal a najednou mě zaujala zpráva od Honzy Srny – jednoho z dobrých „paragánů“ z Holešova z let 65. – 67. minulého století.

Ve zprávě se psalo, že na konci srpna 2014 bude pořádat rota „C“ od VÚ 7374 ZÚ posezení po letech. Místo konání: Žopy u Holešova. A k tomu bylo ještě pár podrobností. Při té příležitosti se setkáme i my – absolventi ŠDZ.

Ihned po přečtení zprávy bylo jasno – musím jet, vždyť uvidím své dobré kamarády – spolubojovníky po skoro padesáti letech. Pak ještě došlo k upřesnění místa konání. Nebude to v Žopech, ale v Dobroticích. Pár tahů po internetu, mapa a hned mi bylo jasné, že ono místo konání srazu- restaurace“ U splavu“- je vlastně kousek od odbočky na naši stělnici.

Jó, kde jsou ty časy, co jsme v poklusu a často s plnou polní, míjeli Dobrotice. To bývalo obyčejně vždy, když střelby nedopadly podle představ našich velitelů. Ještě dnes při vyslovení jmen – Repaský, Kočí, Petruška – cítím rychlejší tep. To byli ti, kteří pro nás, obyčejné kluky něco znamenali, o kterých jsme toho tolik slyšeli, z kterých jsme měli respekt. Oni byli naším vzorem, ale byli i ti, kteří měli pochopení pro naše menší průšvihy.

A do toho všeho ještě přijde telefonát právě od mého velitele – dnes už Milana - Kočího, že on přijede do Holešova také a přespí na internátu Policejní školy a já abych jej v sobotu v poledne vyhledal, a společně pojedeme do Dobrotic. No, co víc jsem si mohl přát!!! A tak jak slyším jména Holešov, Dobrotice, Žopyvždy se mi vybaví tvrdá vojna, ale k tomu řád, povinnosti, morálka.....a pochopitelně i řada jmen kamarádů, na které bylo možné se vždy spolehnout.

A teď některé z nich opět po téměř půlstoletí uvidím. Ale poznáme se vůbec? Jména zůstávají, ale co postava, obličej, a snad i jejich postavení ve společnosti?

A tak jsem pomalu obracel listy v kalendáři, odškrtnul dny a připravoval „výstroj“ – triko se znakem VÚ 7374 ZU, maskáče, baret, a k tomu přibalil i pár fotek z té doby vojny.

Je sobota 24.srpna 2014, mám tři dny po osmašedesátých narozeninách, ale připadám si jako kluk, který se těší na vánoční stromek....Manželka připravila oběd na dřívější hodinu a tak jsem mohl být už v pravé poledne před internátem v Holešové. Ihned volám Milanovi, že už jsem na místě. Chvilí je ticho, mobil sice zvoní, ale nikdo to nebere. Potom se ozve Milan a oznamuje mi, že je teď právě ve vlaku do „Špindlu“, že jede se svou vnučkou. K tomu ještě jedna omluva a konec.....

A tak jsem ubral na radosti a auto nasměroval k Dobroticím. A tam přesně před cedulí se jménem obce visí druhá cedule, která zakazuje vjezd – oprava vozovky v celé šíři i délce. Pod ní ještě jedna – objížďka. A jak se později ukáže, objížďka v délce dvaceti kilometrů. Chvilí jsem přemýšlel, jak by se to dalo objet a vidím, že přede mnou stojí také nějaký neveselý řidič a čeká, jak to dopadne. Sotva zahlédne moje triko s emblémem VÚ 7374, hned se ptá „Vy také jedete na ten sraz do restaurace „U splavu“? A už jsme byli dva. A tak jsme to otočili a objížďkou se dostali až ke „Splavu“. Jaké pak bylo moje překvapení, když jsem až na místě zjistil – po vzájemném představení -, že onen řidič je můj bývalý voják – Honza Halabrin,.No, kde by mě napadlo, že ten kdysi hubený a věčně usměvavý voják se mohl takhle změnit?

Zaparkoval jsem auto mezi stromy a šel na zahradu onoho výletního místa – „U splavu“, kde už posedávalo a postávalo a debatovalo několik chlapů. Dokonce by chtělo říci mužů ve zralém věku! Pár pozdravů, pár podání rukou a „Nejsi ty ten Jarda Janík, co nás honil na rozcvičky?“ „Ale jo, to je on, vůbec se nezměnil!“ A tak se mi zdá, že by toto mohl být Míra Drozd, snad poznávám i Zdena Weiga, Kvapila, Monsporta a další. Změnil, nezměnil? Snad je někde něco, podle čeho si člověk zapamatuje svého blízkého. Ale padesát let musí být

přece poznat. Vše je jinak než tehdy! A v tom mi oči sklouzly na postavu v maskáčích s baretem za opaskem. Pár pohledů, chvilka ticha a „Ahoj Honzo!“ „Ahoj Jardo“. Můj největší kamarád po celé dva roky vojny. Můj největší soupeř na atletické dráze a na „přespoláku“. Co my jsme si spolu užili i mimo kasárny.

A už to začalo“Pojď na chvilku tam dozadu, musíme být sami, jen my dva. Máme si toho moc co říci“. A jak tak posloucháme jeden druhého, je nám jasné, že ty dva roky nás připravily na dost těžkou dobu, o které jsme pochopitelně nemohli vědět a ani tušit, co vše nám přinese a jak to bude těžké, velice, velice dobře.

A potom už pokračovala zábava, vlastně zpovídání jeden druhého. Přestože to shromáždění bylo vlastně pro „C“ rotu, myslím si, že nejvíce jsme si to užívali my – ŠDZ. Je zřejmé, že z toho nadšení po setkání musela vyjít reakce na vlastní sraz, jen absolventů „školy“, a že musí být ještě před připravovaným shromážděním celého pluku v roce 2016, které bude pořádáno na oslavu pětapadesátého výročí útvaru 7374 v Holešově.

Možná, že i tento článek k tomu napomůže. Při tom jak jsme si vzpomněli na Jožo Kožára, Jána Repaského, Honzu Kalu a další se pomalu vkrádá myšlenka – „Pánové, bacha, už začínají kácet v našem lese!“

A tak přátelé, přeji vám všem dobré zdraví, po práci řádný odpočinek a radosti v rodině.

Vyškov – poslední týden srpna 2014

